

РЕЙ БРЕДЪРИ ТУК НЯКЪДЕ ИМА ТИГРИ

Превод от английски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

— Върви на нея, обходи я, избий змиите ѝ, унищожи животните ѝ, запретни водите ѝ в язовири, засеи полята ѝ, почисти въздуха, изрови богатствата, прикови я, повали я и си обери чуковете, след като направиш всичко, каквото поискаш с нея. Иначе добре ще ти отмъсти. На тях не можеш да им имаш доверие. Винаги са различни, но винаги лоши и дебнеци, особено тази, далечната, на билиони мили разстояние в безкрая. Затова ти пръв трябва да я притиснеш. Одери кожата ѝ, казвам аз, измъкни минералите ѝ и избягай, преди този кошмарен свят да е избухнал в лицето ти. Ето така трябва да се отнасяш с тях.

Ракетата се носеше към планета 7 на Слънчева система 84. Бяха пропътували милиони мили. Земята беше далече, нейното Слънце и система бяха изследвани, използвани и забравени, както много други системи отдавна претършувани, изстискани и уредени. Сега ракетата на тези малки хора от една невъзможно далечна планета проникваше в нови вселени. След няколко години или може би след месеци само те щяха да пропътуват навсякъде, защото бяха бързи като богове. И сега за хиляден път една от техните ракети щеше да докосне нов, чужд свят.

— Не — каза капитан Фористър. — Достатъчно уважавам новите планети, за да се отнасям с тях по този начин, Четъртън. Слава богу, не е моя работа да руша и унищожавам. Радвам се, че съм само астронавт. Ти си антрополог-минералог. Карай, върви да разкопаваш, да обхождаш и прочистваш, а аз само ще се разхождам и ще я гледам такава, каквата си е. Всички астронавти обичат да разглеждат. Искат да откриват нови земи, океани и острови, да вдишват нов въздух. Та за какво друго са станали астронавти.

— Не е зле да приготвиш и пистолета си — каза Четъртън.

— Засега само в кобура — отвърна Фористър.

Двамата погледнаха през люка и видяха как зеленият свят се приближаваше към тях да посрещне кораба.

— Чудя се какво ли мисли за нас? — каза Фористър.

— Няма да ме хареса — обади се Четъртън. — Ще се постарая да не ме хареса. Всъщност това не ме интересува. Тук съм заради парите. Нека да кацнем ей там, капитане. Изглежда, че това е богатата земя.

И те видяха такава свежа зеленина, за каквата бяха само мечтали като деца. Езерата лежаха като прозрачни сини капки сред

нежнозелени хълмове. Нямаше шосета, табели и шумни градове. „Това е едно безкрайно поле за голф — помисли Фористър. — Можеш да изминеш хиляди километри, без да свърши играта. Една празнична планета, един свят от игрища за крокет, притворил очи, можеш да лежиш по гръб със стрък детелина в устата, да се усмихваш на небето, вдъхвайки аромата на тревите и да прекараш една безкрайна ваканция, надигайки се само да разгърнеш неделния вестник или да вкараш червената дървена топка във вратичката.“

— Ако някоя планета би могла да се сравни с жена, тази е истинска жена.

— На повърхността е жена, но в глъбините — истински мъж — каза Четъртън. — Там тя е сурова и твърда: желязо, мед, уран и въглища. Не се оставяй на козметиката да те подведе.

И той се отправи към сондата. Нейната голяма, блестяща муцуна щеше да се забие на огромни дълбочини и като изгълта цели камари пръст, да прободне сърцето на планетата. Четъртън ѝ намигна:

— Добре ще я нагласим тази твоя планета, Фористър.

— Зная, че ще го направиш — отвърна тихо той.

Ракетата се приземи.

— Прекалено много тишина и зеленина — каза Четъртън и се обърна към капитана. — Това не ми харесва. Трябва да си вземем пушките.

— Заповеди давам аз, ако нямаш нищо против.

— Да, но моята компания плаща милиони долари за тези машинарии. Те са голямо капиталовложение. Длъжен съм да се грижа за тях.

Въздухът на планета 7 от система 84 се оказа хубав и затова отвориха широко изходния люк. Всички се изнизаха един по един навън в този свят, приличен на градина. Последен се появи Четъртън с пушка в ръка. Когато стъпи на зелената поляна, земята под него потрепера. Изведнъж тревата се разбушува, гората в далечината забуча, небето едва доловимо потъмня. Всички наблюдаваха Четъртън.

— Земетресение!

Той побледня. Другите се разсмяха.

— Глупости.

Трусвете най-после престанаха.

— Не харесва философията ти — каза Фористър.

— Чиста случайност — опита се да се усмихне Четъртън. — Хайде нека двама да дойдат с мен. Искам да извадите сондата за няколко проби.

— Почакай! — Фористър престана да се смее. — Първо трябва да прегледаме зоната и да се уверим, че няма враждебно настроени същества. Освен това не винаги попадаме на такива хубави планети и не трябва да се сърдиш, че искаме да я разгледаме.

— Добре — каза Четъртън. — Да свършим първо с нея.

Оставиха един да пази ракетата и се отправиха към поляните и горите. Приличаха на ято момчета, излезли да поскитат през най-красивия ден на най-прекрасното лято на най-хубавата година от цялата история. Времето беше чудно за крокет — ако се вслушаш, ще чуеш шепота на топката в тревата, тихи гласове и внезапен изблик на женски смях, долетял от обраслата в бръшлян веранда.

— Хей — каза Дискъл, един от по-младите, като пое дълбоко чистия въздух. — Тъкмо съм донесъл топка за бейзбол, после може да поритаме. Каква находка, а?

И мъжете тихо се разсмяха — какво време за бейзбол и тенис наистина!

— Как ви се струва да се окоси всичката трева, а? — попита Дискъл.

Всички се спряха.

— Знаех си, че нещо не е в ред — извика Четъртън. — Та тя току-що е окосена.

— Има такъв вид трева, която не расте нависоко.

Четъртън се изплю и размаза плюнката с ботуша си.

— Не ми харесва това. Ако нещо се случи, никой нищо няма да узнае на Земята. Каква глупава практика — ако една ракета не се върне, не изпращат втора да я потърси.

— Съвсем естествено — каза Фористър. — Не можем да си губим времето с безсмислени войни на враждебни светове. Във всяка ракета са вложени години, пари и трудът на много хора. Не можем да си позволим лукса да прахосаме две ракети, ако първата докаже, че планетата е негостоприемна. Продължаваме да търсим мирни планети. Ето като тази.

— Често се чудя — каза Дискъл — какво ли е станало с онези пропаднали експедиции.

Четвъртън огледа далечната гора.

— Пречуквани, намушквани и сготвени за обяд. Това, което може да са случи и с нас всеки момент. Време е да се хванем на работа, капитане.

Намираха се на едно хълмче.

— Ето — каза Дискъл — помните ли как сте тичали срещу вятъра като деца. Като че ли са ви пораснали криле. Тичаш и мислиш: „Ей сега ще полетя“, но всъщност никога не успяваш съвсем да го направиш.

И Дискъл се затича.

— Та ние никога не сме летели сами като птиците. Хубаво би било да разпериш ръце и да побегнеш. — И той се затича пред тях, смеейки се на глупавото си хрумване. — И да полетиш! — извика той... и полетя.

По земните ръчни часовници времето течеше тихо. Всички гледаха нагоре. От небето долетя силен, неочакван смях.

— Кажете му да слезе — пошепна Четвъртън. — Ще се пребие.

Никой не го чу. С вдигнати нагоре глави те замаяно се усмихваха.

Най-после Дискъл се приземи в краката им.

— Видяхте ли? Аз летях!

Те бяха видели.

— Искам да седна — и той тупна коленете си и се засмя. — Аз съм врабче, аз съм ястреб, боже господи! Хайде, вие всички, защо не опитате?

— Това е вятърът, той ме повдигна и ме понесе — каза Дискъл.

— Да се махаме оттук — обади се Четвъртън, като се въртеше на едно място и оглеждаше синьото небе. — Това е уловка. Иска да ни накара да полетим, после изведнъж да ни пусне и да ни убие. Връщам се на кораба.

— Няма да се върнеш, докато не ти заповядам — каза Фористър.

Мъжете се намръщиха. А вятърът играеше около тях и в прохладния въздух се носеше шумът на хвърчило — този вечен спътник на пролетта.

— Поисках от вятъра да похвърча и той изпълни желанието ми — каза Дискъл.

Фористър махна на другите с ръка да се отстранят.

— Сега аз ще опитам. Ако се случи нещо с мен, веднага се връщате в ракетата.

— Съжалявам, но не мога да позволя това. Та вие сте капитан. Не можем да се подлагаме на такъв риск. — Четъртън свали пушката си. — И аз имам известна власт тук. Играта продължи много дълго. Заповядам да се върнете на кораба.

— Прибери си пушката — тихо каза Фористър.

— Не мърдайте, идиоти — Четъртън запремига ядосано. — Не го ли почувствувахте? Този свят живее, има собствен облик, той си играе с нас и изчаква благоприятния момент.

— Аз съм този, който ще прецени това — отвърна Фористър. — А ти ще се върнеш още сега на кораба, и то под арест, ако не прибереш оръжието.

— Вие, глупаци, така ще си измрете тук, ако не дойдете с мен! Връщам се, събирам си пробите и се махам. Не се опитвайте да ме спрете. — И Четъртън се затича. После изведнъж извика. Всички погледнаха нататък.

— Ето го там — каза Дискъл.

Четъртън летеше над тях.

Като голяма нежна птица се спусна нощта над тях. Четъртън седеше замаян и не поглеждаше никого. Уморени, но весели, останалите го бяха наобиколили.

— Чудесно беше — каза някой.

Бяха летели всички, едни като орли, други като врабчета и скорци и се чувствуваха отлично.

— Е, стига, Четъртън. Забавно беше, нали? — каза Кеслър.

— Това е невъзможно — затвори очи Четъртън. — Има само едно обяснение: тя е жива. И въздухът е жив. Как ме подхвана само. Ние всеки момент може да бъдем убити. Жива е.

— Добре, казваш, че е жива — обади се Кеслър. — Но нали животът на всяко същество има определено предназначение. Да предположим, че целта на този свят е да ни направи щастливи.

Като че ли да потвърди това, Дискъл долетя с две манерки.

— Намерих едни извор, опитах водата и се оказа, че е сладка. Пробвайте я.

Фористър взе едната манерка и я подаде на Четъртън, но той поклати глава и се отдръпна. После закри лицето си с ръце.

— Това е кръвта на планетата, жива, пулсираща кръв. Изпий я и целият този свят ще прогледне с очите ти и ще слуша с ушите ти. Благодаря, не искам.

Фористър сви рамене и отпи.

— Това е вино.

— Не може да бъде.

— Да, вино е, вкуси го. Много скъпо бяло вино.

— Домашен френски специалитет — каза Дискъл.

— Чиста отрова — отвърна Четъртън.

Манерката обиколи всички.

Мързелуваха целия следобед. Не искаха да нарушат с нищо тишината, която цареше наоколо, чувствуваха се като хлапаци в присъствието на прочута хубавица, която можеше да се разсърди от някой жест или дума, да отвърне лице и да не ги удостои вече с внимание. Бяха усетили земетръса, с който бе посрещнат Четъртън, а те не искаха земетресения. Нека да се насладят докрай на прекрасната ваканция, на това чудно време за риболов; нека да поседят в сянката на дърветата, да поскитат по полята, без да пробиват със сонди, без да вземат проби, без да заразяват със зарази.

Откриха малък поток, който се вливаше в горещ вир. Рибата блестеше и играеше в потока, после попадеше във вира и след няколко минути изплуваше сварена на повърхността. Дори Четъртън хапна от нея с неохота.

— Всички ни ще изтрови. В тези неща винаги се крие някаква измама. Нощес ще спя в ракетата. А вие спете където искате. Само ще ви цитирам един надпис от някаква древна карта „Тук накъде има тигри“. Докато спите, тигрите и канибалите ще се появят.

Фористър поклати глава.

— И аз ще дойда с теб. Планетата наистина е жива. Искане да се издокара пред нас, за да оценим красотата ѝ.

Но Четъртън не го слушаше. Беше се навел и повръщаше.

— Отровен съм, отровен!

Държаха го за раменете, докато му премине. Пи вода и се почувствува по-добре. Другите бяха здрави.

— Отсега нататък ще ядеш само от нашата храна — посъветва го Фористър. — Така е по-сигурно.

— Веднага започваме работа — каза Четъртън, олюлявайки се.
— Прахосахме цял ден. Ако трябва, ще работя сам. Ще ѝ покажа аз на тази дяволска планета.

И той се заклати към кораба.

— Не си знае кефа — промърмори Дискъл. — Не можем ли да го спрем, капитане?

— Всъщност той финансира експедицията. Разбира се, ние не сме длъжни да му помагаме. Според една точка от контракта, имаме право да откажем да работим, ако условията са опасни. Така че... чувствувайте се като у дома си. Само не мачкайте тревата, не хвърляйте отпадъци и не драскайте имена по дърветата.

От кораба се чу мощно бучене и голямата, лъскава сонда се изтърколи през складовия люк. Четъртън вървеше след нея и нареждаше на работното устройство:

— Мини оттук!

— Глупачка!

— Сега.

Сондата заби дългата винтова бургия в зелената трева. Четъртън махна с ръка на мъжете:

— Гледайте сега!

Небето потрепера.

Сондата са намираще сред море от трева. Изведнъж тя заработи, изхвърли купчина пръст и безцеремонно я изплю в отделението за анализ. Разнесе се слаб, метален звук. Сондата приличаше на чудовище, на което бяха отнели плячката. Някаква синкава течност заклокочи под нея.

— Назад, глупачко! — извика Четъртън.

И тя се затресе в праисторически танц, запищя като бърз влак на остър завой, изпускайки червени искри. Сондата бавно потъваше. Черната тиня се огъна под нея в мощен гърч. И като се задавяше и пъхтеше, сондата се скри в черната пяна като прострелян слон в предсмъртния си час, като последния от мамонтите, крачещ тромаво към бездната на забравата.

— Глупачка — каза тихо Фористър, замаян от гледката. — Знаеш ли, Дискъл, това е нефт. Глупавата машина попадна на нефтен кладенец.

— Слушай! — викаше Четъртън на сондата, като подтичваше около нея. — Мини отсам, ей оттук!

Но като старите земни тирани, динозаврите, сондата се мяташе и потъваше в езерото. Четъртън се обърна към другите:

— Направете нещо!

Сондата се скри. Тъмната бездна заклокочи злорадо, поглъщайки чудовището. После повърхността се успокои, на нея изплува огромен мехур, който се пукна и разнесе мириса на дъвен петрол.

Всички дойдоха до брега на малкото черно езеро. Една дълга минута мъжете се вираха мълчаливо в него. Заслепен от ярост, Четъртън огледа зелените хълмове. Там плодовете вече зрееха по дърветата и тупваха меко на тревата.

— Ще я науча аз нея! — закани се тихо той.

— Голяма работа, за една сонда.

— Ще я науча аз нея!

— Поседни и пейни нещо.

— Ще й покажа, че не може да постъпва така с мен. — И Четъртън тръгна към ракетата.

— Почакай малко — каза Фористър.

Четъртън започна да тича.

— Така ще я наглася, че ще има да ме помии!

— Спрете го, спрете го! — каза Фористър.

Том се втурна след Четъртън, но после се сети, че може да лети.

— Атомната бомба е на кораба и ако се добера до нея...

И другите бяха помислили за това и вече летяха след него. Между Четъртън и ракетата имаше малка горичка. Другите долетяха до ракетата, затвориха люка и застанаха пред нея. Бяха видели Четъртън за последен път, когато влизаше в горичката. Всички го чакаха.

— Такъв глупак. Луд човек.

Той все още не се появяваше.

— Сигурно се е върнал обратно и ни чака там.

— Вървете да го доведете — нареди Фористър.

Двама излетяха към гората. Заваля тих, освежителен дъжд.

— Какво съвършенство! — каза Дискъл. — Тук не е нужно да се строят къщи. Дъждът пада около нас, но не ни мокри. Чудесен свят!

Синкавият, хладен дъжд продължаваше да вали, а те бяха съвсем сухи. Слънцето вече залязваше и голяма сребриста луна изплува над освежените поля.

— Липсва само едно нещо.

— Да — замислено се съгласиха всички.

— Трябва да продължим да търсим — каза Дискъл. — Вятърът ни помага да летим, дърветата и потоците ни хранят и ако се помолим и за това, ще бъде съвсем логично да...

— Мислих дълго за това — каза Кеслър. — Ние сме без семейства, пътували сме дълги години и всичко това ни е омръзнало. Няма ли да е хубаво да се заселим някъде. Може би тук. На Земята се потят да спестят някой лев за къща, а после цял живот плащат данъци. Градовете са претъпкани. А тук няма да ни трябват дори и къщи. Ако стане скучно, ще поискаме дъжд, облаци, снегове, промени. Няма да работим въобще.

— Ще ни омръзне. Така може да се побъркаме.

— Не — усмихна се Кеслър. — Ако животът стане прекалено лесен, ще кажем няколко пъти като Четъртън „Тук някъде има тигри“... Ето, слушайте!

Далеч някъде проехтя ревът на гигантска котка, скрита в мрака на храсталаците. Всички потрепераха.

— Какъв своенравен свят — каза някой. — Като жена, която прави всичко да се хареса на тези, които са добри с нея. Само Четъртън...

— Четъртън? Какво ли става с него?

В отговор някой ги извика. Двамата, които излетяха да го търсят, махаха към тях.

Фористър, Дискъл и Кеслър отлетяха.

— Какво има?

— Искате ли да видите нещо много странно, капитане? Ето тук, по тази пътека.

По земята имаше пресни следи от огромни лапи и капки кръв, а във въздуха се чувствуваше тежката миризма на хищник.

— Четъртън?

— Не смятам, че ще го намерим, капитане...

Някъде далече, в тишината на вечерния здрач, проехтя ревът на тигър.

* * *

Лежах на меката трева и разговаряха в топлата нощ.

— Всичко наоколо ми напомня за горещите юлски нощи на моето детство — каза Дискъл. — Брат ми и аз ги чакахме с нетърпение, за да спим навън, на поляната, да броим звездите и да говорим. Чудни нощи бяха те, най-хубавите в живота ми. Без да се смята тази, разбира се — добави той след малко.

— Още си мисля за Четъртън — каза Кесълър.

— Забрави го — отвърна Фористър. — Ще поспим малко и ще тръгваме. Не можем повече да рискуваме. Не говоря за изчезването на Четъртън. Но ако останем още малко, тук много ще ни хареса и няма никога да се върнем.

Повя лек ветреца.

— Не ми се тръгва — каза Дискъл и се изтегна по гръб. — А и планетата не иска да я напускаме.

— Ако се върнем на Земята и разкажем за нея, всички ще се втурнат насам да рушат и унищожават.

— Не — каза весело Фористър. — Първо, тази планета няма да се примири с едно нападение. Не знам какво точно ще направи, но сигурно ще измисли нещо интересно. И, второ, тя ми харесва и ме кара да я уважавам. Като се върнем на Земята, ще излъжем. Ще кажем, че е негостоприемна, каквато всъщност ще се покаже към онези, които ще дойдат тук да рушат и унищожават. Като Четъртън.

— Чудно нещо — каза Кесълър. — Дори не ме е страх. Ужасна смърт сполетя Четъртън, а ние лежим тук незащитени и ѝ се доверяваме. Това е лудост. И все пак е така. Изглежда, че и тя ни вярва.

Лежах неподвижно и се вслушвах в голямото сърце на планетата, което биеше бавно под телата им.

— Жаден съм — помисли Фористър.

Една дъждовна капка овлажни устните му.

— Самотен съм — помисли той.

И чу нежни гласове в далечината. После му се присъни сън. При хълмовете течеше кристалночиста река, а в плитчините ѝ, сред пръски вода, със светнали от радост яйца, играеха красиви жени. Бяха номади — раса, обречена на вечно скитане. Тук нямаше мъже. Жените

продължаваха рода сами. Мъжете бяха изчезнали преди петдесет хиляди години. Къде се намираха тези жени? На миля от зелената гора, при шестте бели камъка, близо до Голямата река. Там, на плиткото, играеха и се смееха жените, които можеха да станат чудесни съпруги и да отгледат хубави деца.

Фористър отвори очи. Другите също се събудиха.

— Сънувах сън...

Всички бяха сънували.

— На една миля от зелената гора...

— При шестте бели камъка...

— Близо до Голямата река...

Настъпи мълчание. Всички гледаха към сребрилата ракета, която блестеше на лунната светлина.

— С летене ли ще тръгнем, капитане?

Фористър мълчеше.

— Нека да останем, капитане! — помоли Дискъл. — Нека не се връщаме на Земята. Никога няма да ни потърсят. Ще мислят, че сме загинали. Славно ще бъде!

Фористър се изпоти. Облиза устните си. Екипажът стоеше в очакване.

— Ще бъде чудесно, но... — въздъхна Фористър. — Длъжни сме да завършим експедицията. В нея са вложени толкова много пари и надежди. Трябва да се върнем.

И той стана. Мъжете продължаваха да седят на земята и не го чуваха. Гледаха меките силуети на хълмовете и дърветата и се вслушваха в шепота на реките.

— Такава хубава, чудесна нощ! — въздъхна Кеслър.

— Хайде да се качваме в ракетата — с мъка изрече Фористър.

— Капитане!...

— Качвайте се!

* * *

Ракетата излетя.

— Трябваше да останем — каза Кеслър.

— Да, знам.

— Още не е късно да се върнем.

— Вече е късно — Фористър нагласи телескопа. — Ето, виж. Кеслър погледна.

Светът под тях беше променен. Появиха се тигри, динозаври и мамонти, изригнаха вулканите, бушуваха циклони и урагани.

— Да, същинска жена — каза Фористър. — Чакала е милиони години да я посетят, приготвявала се е, разкрасявала се е. Показа ни се в най-хубавия си вид. Когато Четвъртън се отнесе грубо с нея, тя го предупреди няколко пъти, а после, когато той се опита да разруши красотата ѝ, го отстрани. Като всяка жена, и тя иска да бъде обичана заради нея самата, а не заради богатствата, които крие. Тя ни предложи всичко, а ние ѝ обърнахме гръб. Сега ни пусна да си отидем, но никога няма да можем да се върнем. Вече ще ни посрещне с това...

И той кимна към тигрите и вулканите.

— Капитане — обади се Кеслър. — Много е късно, но ще ти кажа нещо. Преди да излетим, аз бях дежурен и пуснах Дискъл да излезе от ракетата. Искаше да остане. Не можах да му откажа. Сега е там, долу, при тигрите и динозаврите.

След дълго мълчание Фористър каза:

— Радвам се, че поне един от нас бе достатъчно смел и умен да остане.

— Но той сигурно отдавна е мъртъв.

— Това беше само за нас. Една зрителна измама. Дискъл се разхожда жив и здрав. Сега той е единственият почитател на планетата. Докато ние скитаме от система на система да търсим подобна планета, той ще си живее там, долу, като бог. Няма да се върнем да го спасяваме, а и не мисля, че тя ще ни позволи това. С пълна скорост напред!

Тъкмо преди планетата да изчезне в безкрая, на Фористър се стори, че вижда Дискъл, подсвирквайки си, да се отдалечава от зелената гора. И потоците с вино, и горещите вирове с риба, и плодовете, които зрееха в благодатния покой на нощта, и далечните гори и езера — всички очакваха Дискъл.

И ето той се изгуби по безкрайните зелени поляни, близо до брега на Голямата река, при шестте бели камъка...

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 49,50/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.